

hvis den blev meget stærkt omkalfatret —, og Forøgelsen i Indkomst- og Formueskatten maatte endda kun gives for et Aar. Man skulde meget nøje passe paa Indtægternes Stigning. Hvis Indtægterne i de sidste Maaneder af Finansaaret vare stegne noget stærkere end tidligere antaget, maatte man formindske Udbyttet ogsaa af denne Skat. Jeg skal ikke komme tilbage til Debatten ved Finanslovsforslagets første Behandling om det ønskelige i at gøre Statens Indtægter paa den Maade bevægelige. Jeg skal kun gentage Hovedsummen af de almindelige Betragtninger, jeg da fremførte, og som ikke forekomme mig at være imødegaaede, nemlig at hvis det kun gjaldt Indtægts- og Formueskatten, vilde man begaa den Fejl, at man gør Forbrugsskatterne konstante og Formue- og Indkomstskatten bevægelig. Og hvis man gør baade Forbrugsskatterne og Indkomst- og Formueskatten bevægelige, kommer man ind paa en Skattelovgivning, der medfører alt for megen Instabilitet for de Erhverv, de forskellige Forbrugsskatter berøre. Men dernæst passer det, der passer for et Land, som i finansiel Henseende har et Etkammersystem som England, ikke for et Land, der har et Tokammersystem som vort. Og dette, at Spørgsmaalet om Balance eller Ikke-Balance i Statshusholdningen hvert Aar skal være Genstand for politiske Kampe mellem Folketing og Landsting, vil nødvendigvis give hele vor Statshusholdning en Mangel paa Stabilitet, som vi i et saa lille Land paa ingen Maade kunne være tjente med, og som i høj Grad vilde være til Skade for vor Kredit. Skulde vi ind paa den bevægelige Indkomst- og Formueskat, maatte det i hvert Tilfælde være saaledes, at vi vedtog Skatten med et normalt Beløb som det her foreslaaede, og vi saa, naar Forholdene forandrede sig saaledes, at det blev ganske øjensynligt, at Statens Behov var synkende, formindskede den og i modsat Fald, hvis Statens Behov utvivlsomt forøgedes, forøgede den. Men som sagt, hvert Aar at have Balancen i Statshusholdningen paa Vippebrættet, tror jeg ikke, er en Finanspolitik, der kan tilraades.

Skulde det hælde, at der i de gode Aar kommer noget Overskud paa vort Statsregnskab, kan jeg forstaa, at det ærede Medlem fra Kalundborg vilde mene, at det var en forskrækkelig Ting. Det er ikke min Mening. Jeg mener, at det vilde være en overordentlig glædelig Ting, saa vist som en Husholdning — enten det gælder Statshusholdningen eller en Forret-

ning eller et privat Hjem —, som baseres paa aldrig at have Overskud, nødvendigvis i saare mange Tilfælde vil faa Underskud. Det kan ikke undgaas. Naar Skattelove og Indtægtslove virke normalt, skulle de i gode Aar give Overskud, for at man nogenlunde kan have Sikkerhed for, at man i onde Aar enten holder Balance, eller, hvis de give Underskud, hvad man aldrig kan benægte Muligheden af, man da har opsamlet en saa stor Kassebeholdning, at man ud deraf kan dække Underskuddene. Der kunde ikke tænkes noget glædeligere for hele vor finansielle Tilstand og for vor finansielle Fremtid, end hvis der kom nogle saadanne gode Aar, hvor det var muligt at opsamle et beskedent Overskud i Kassebeholdningen — et Overskud ud over de 30 Millioner, som jeg mener bør være det normale —, der kunde benyttes til at dække fremkommende Underskud i mindre gode Aar, saa at vi ikke bestandig, hver Gang der kom et Deficit i Statshusholdningen, behøvede at gaa til Udlandet efter ekstraordinære Laan. Jeg advarer paa det bestemteste mod at gøre om igen det, som det ærede Medlems Parti i saa rigt Maal vilde have gjort i 1907—08, og som vi andre desværre ogsaa i nogen, skønt langt ringere Grad kom til at gøre, nemlig at overvurdere Fremtidens finansielle Muligheder, at løbe an paa Forventninger og Forhaabninger i alt for høj en Grad.

Det ærede Medlem fra Kerteminde (Eduard Larsen) kom, om muligt, endnu længere ud end det ærede Medlem fra Kalundborg. Det ærede Medlem vilde endog have, at vi skulde indrette vor Skattelovgivning og vor Finansplan efter, hvad man mente indenfor den og den Kommission at kunne spare i Statsudgifter. Nej, lad os i hvert Fald først se Forslagene og faa dem gennemført, inden vi derpaa bygge Finansspekulationer for Fremtiden.

Det ærede Medlem fra Kalundborg var meget bange for, at hvis man gav Regeringen Skattelove og andre Indtægter, som den kunde med nogenlunde Sikkerhed komme igennem med, skulde Resultatet blive, at Regeringen vilde miste enhver Interesse for Sparsommelighed og navnlig for Sparsommelighed paa de militære Udgifter. Ja, det er vist der, „des Pudels Kern“ er. Men jeg kan trøste det ærede Medlem i den Henseende. Der er indenfor Regeringen ingen, der tænker paa at behandle de militære Budgetter anderledes end med den størst mulige Sparsommelighed, ingen,